Mircea Opriță

Bilet cu două călătorii

Cenaclul Andromeda Fiction Constanţa

Mi-a telefonat aseară să-mi spună că şi-a amintit ceva foarte important:

Faci zece paşi şi apoi te opreşti.

Am zâmbit şi i-am urmat sfatul. Îmi plăceau jocurile şi ăsta era unul dintre ele. Simţeam că o să fie ceva nou şi asta mă facea să intru din nou în horă. M-am trezit de dimineată, am urcat în maşină şi am pornit motorul. Era prea cald pentru o zi de martie, aşa că am aşteptat ca ventilaţia să-şi facă treaba. Senzorii au sesizat ca volanul este încins aşa că în maşină a început să bată vântul. Îmi plăcea senzaţia aia. Era ca şi cum aş fi fugit pe o cărare de pădure, pe timp de vară. Ştiam că dacă mă opresc simt imediat soarele care mă moleşeşte. Nu am lăsat temperatura să ajungă la 22 grade şi am plecat din faţa casei.

Apropo, chestia cu 10 pasi e subiectivă, nu? Doar eu sunt cel care trebuie să-i facă, nu vocea de la telefon. Mi-am adus din nou aminte cât de mult îmi plac jocurile ei şi nici nu mi-am dat seama când am ajuns pe autostrada. Era primul pas...

Între noi e o mare diferenţă. Ei îi place să se joace cu mine. Mie imi place doar să mă joc. Şi când te gândeşti că nu ne cunoaştem decât de trei săptămâni. Dar parcă ne ştim de o viaţă. Avem prieteni comuni, avem idei asemănătoare şi, mai ales, îndrăgim jocurile. Când am vazut-o mi s-a părut vulgară. Ştia că e privită, plăcută şi a început să se joace. Dar în trei săptămâni simt că ne-am spus suficient de multe ca să nu mai avem secrete şi să ne vedem de vieţile noastre. Jocurile ne legau şi le făceam amandoi cu plăcere. Cel de astăzi era însa unul mai ciudat, nu mi-am dat seama ce vrea să spună şi de ce a fost atât de scurt îndemnul ei.

Trei ore mai târziu m-am oprit pe marginea drumului. Nu eram obosit, dar totul în jur era inundat de un verde ireal. Am lăsat maşina şi am făcut câţiva paşi prin iarbă. Am încercat să-i fac două poze, dar lentila nu putea sa prindă culorile. Nu mirosea deloc şi totusi verdele ăla proaspăt m-a făcut să uit de drum şi să ma întind pe iarbă. Nu îmi place să stau când ştiu că am ceva de făcut. De data asta însa, situaţia era puţin diferită. Dacă primul pas a fost o plimbare lungă cu maşina, de ce nu ar putea urma o plimbare la fel de lungă prin iarba, nu?

Ei bine, nu. Am ales să stau întins pe verdele ăla proaspăt. Iarba nu avea mai mult de o palmă, dar parcă mă ţinea în aer, parcă nici nu atingeam pământul. Se vede că nu a mai plouat de câteva zile bune pe acolo: pământul era uscat şi scârţâia uşor la fiecare pas, iar firele de iarbă erau puternice. Cred că la un moment-dat am şi aţipit. Când m-am trezit soarele era gata să apună.

Am întins mâna dreaptă în faţă şi am îndoit degetele la 90 grade, apoi le-am pus între soare şi linia orizontului. Ştiam că la lungimea mâinii, fiecare deget înseamna zece minute pâna la apus. Mai avem înca 40 minute, asa că am pus mâna la loc sub cap şi am închis ochii. Era atât

de linişte. Nicio maşină nu trecea pe drum. Cine ar fi ales acelaşi drum ca mine, mi-am zis zâmbind şi am continuat sa visez.

Nu vroiam ca jocul ăsta să fie unul pe care să-l fac singur şi simteam cu vocea ei ma ghidează la fiecare pas. Aveam să aflu ceva mai târziu că începusem să fac al doilea pas. De data asta în lumea viselor, acolo pe pământul uscat, plin de verdeaţă cât vezi cu ochii. Soarele mai avea jumătate de oră până la apus şi mi-am propus să plec mai departe înainte să se faca noapte. Dar asta nu înseamnă ca nu poţi să visezi frumos. Ştii cât de mult poţi să visezi în doar câteva clipe?

Mă întreb ce pot visa unii în câteva clipe. Eu una mă simt minunat când număr apusurile de la malul mării şi pot alerga spre linia orizontului crezând că - l voi atinge vreodată. I-am telefonat aseară să -l rog să-mi spună dacă a învăţat paşii de vals pe care-i studiasem în castelul părăsit de la malul estic. Mi-a răspuns prea rapid să înţeleg ceva, nici nu mai ştiu pe ce planetă mă aflu. Am condus prea mult încât să nu -mi doresc sa ma odihnesc, însă nu cred că are rost să rămân prea mult pe lângă aceste ruine. Aţi recepţionat mesajul? Da, sunt ideea pe care dvs o căutaţi, da, sunt cod 377, indicativ 7, android 9. Mi-e dor de Upsilon Andromedae b, de planeta mea din Andromeda, de stelele mele şi călătoriile spaţiale. Cât mai stau în anul 2012 pământean? *Răspuns amânat, răspuns amânat,* se aude din cealaltă parte a receptorului. Trebuie să găsesc biletul, jocul pe care-l cuprinde este răspunsul la timpul pe care-l mai petrec aici. Nici măcar prima persoană pe care am întânit-o pe pământ nu cunoaşte paşii valsului andromedian. Sunt nişte paşi atât de simpli, sunt de fapt cei zece paşi pe care-i învăţăm în salonul destinului: primii cinci paşi pentru viaţă, iar ultimii cinci paşi pentru moarte.

Eda, Eda! Eda, mă auzi? Wow, cineva mă strigă, cine poate să fie decât Mircea? Eda, să ştii că am învăţat primii doi paşi din vals.

– I-ai învăţat? Cum?

– Singur, am urmărit un documentar despre galaxia A şi am remarcat modul în care sunt aşezate unele stele şi planete, mi-am dat seama că secretul acelor paşi e acolo. Îi încermăm?

– Să mergem la castelul de la est!

– De ce-l numeşti castel? Sunt ruinele unei vechi cetăţi.

– Îl numesc castel pentru că pot vedea în acele ruine castelul din 1500 an pământean.

– Eda, credeam că te prefaci la început, că m-ai prins într-un joc straniu, dar acum îmi dau seama că tu de fapt călătoreşti în timp, am meditat azi pe iarbă şi m-am gândit la cele 3 săptămâni decând te cunosc.

– Trei săptămâni? Atât a durat în timpul pământesc? Pentru mine au fost 3 secunde. Priveşte piatra aceea din stânga, acolo este intrarea în tunelul secret care duce la Cazinou. Există un tunel? Mircea, te rog să nu uiţi că intrarea ta în acest joc de va duce în lumi paralele, te va iniţia în secrete pe care va trebui să le uiţi imediat ce le vei afla, eşti dispus să încerci?

– Aaa...

– Nu vreau un răspuns acum...